

РЕШЕНИЕ

№ 5293

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11242** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на А. Е. И. срещу съдебно решение № 2525/07.07.2025 г. по н.а.х.д. № 5146/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 129 състав, с което е потвърден електронен фиш Серия К № 9002189, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 4 във връзка с ал. 1, т. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1200,00 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат оплаквания за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния закон. Твърди нарушение на чл. 57 ЗАНН поради липса на посочен издател и дата на издаване на електронния фиш. Твърди също допуснато съществено разминаване между описаната от административнонаказващия орган фактология и това, което действително се е случило, по-конкретно допуснатата техническа грешка в регистрационния номер, модела и марката на автомобила, с който е извършено нарушението, доколкото последният не се е намирал в посочените ден и час на описаното място. При условията на евентуалност се оспорва извършването на нарушението от касатора. Моли за отмяна на решението и отмяна на електронния фиш. Претендира разноси.

Ответникът – СДВР, в писмени бележки оспорва касационната жалба и моли да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на

касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на атакувания електронен фиш и нарушението е безспорно доказано, като правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на настоящия касатор, като му е наложена предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, тъй като нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на електронен фиш серия К № 5421658, влязъл в сила на 22.05.2023 г., с който на настоящия касатор е наложено наказание за същото по вид нарушение, а именно несъобразяване с ограничението на скоростта за движение по пътищата.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства. Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящия съдебен състав, поради което не следва да се повтарят.

Касационната инстанция не намира за основателно нито едно от направените в касационната жалба възражения по обжалваното съдебно решение, с което процесният електронен фиш е потвърден, тъй като последните, под формата на касационни основания, приповтарят доводите, развити пред въззивната инстанция. СРС подробно е изследвал действително осъществилите се факти по установяване на нарушението на касатора, като съдът е анализирал в цялост събрания пред него доказателствен материал и въз основа на тази комплексна оценка е изградил своя краен извод за извършено нарушение, което е санкционирано чрез правилното прилагане на материалния закон. Районният съд детайлно е обсъдил развитието на правната уредба по автоматизираното установяване на нарушения на правилата по ЗДвП и каква е правната природа на издаваните в тази връзка електронни фишове, какво е необходимото им съдържание и доказателствената им сила, по какво те се различават като актове от наказателните постановления и защо изискванията за реквизити на последните са неприложими към електронните фишове.

При нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение /чл. 189, ал. 4, изр. 1 ЗДвП в относимата редакция/. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от

министъра на вътрешните работи.

„Електронен фиш“ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. Касае се за своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции, приравнен едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (фикцията по чл. 189, ал. 11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити. Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална по отношение на общите норми за издаване на НП, регламентирани в чл. 57 ЗАНН.

Обратно на посоченото в касационната жалба, по отношение на електронния фиш не съществува изискване за посочване на издател. Както бе посочено по-горе, законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и НП нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по издаването им. По дефиниция, електронният фиш не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само териториалната структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което в случая е сторено.

На следващо място, законоустановените реквизити на електронния фиш не предполагат посочване и на датата на неговото издаване, а единствено дата и час на извършване на нарушението, което е логично предвид установяването му с автоматизирано техническо средство по смисъла на § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП.

Не се споделят и възраженията, че констатираните непълноти на ЗДвП относно посочването на издател и дата на издаване на акта следва да бъдат преодолені по реда на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове, като приложение следва да намерят съответните относими разпоредби на чл. 57, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗАНН. Това е така, тъй като издаването на електронния фиш е последица от производство, развиващо се в кратък срок, което не се характеризира със състезателен характер и е с ограничени възможности за защита на собственика на МПС, или лицето, посочено от собственика като нарушител, поради което в случая не се касае за непълнота в ЗДвП, а за съкратена процедура, различна от общия ред за налагане на наказание. От гледна точка на адресатите, електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което като вид държавна принуда чрез него се налагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. С оглед на тази своя характеристика, при издаването на електронния фиш следва да намери проява общият принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия.

Съкратената процедура по издаването на процесния електронен фиш е протекла по следния начин – след обективизирането му въз основа на обработени данни за нарушение от АТСС е установено, че МПС, при управление на което е осъществено нарушението, е собственост на касатора. Издаденият спрямо собственика на МПС, при управлението на което е осъществено нарушението, електронен фиш подлежи на анулиране, когато се установи конкретното физическо лице – фактически водач на същото към датата и на мястото на нарушението. В случая такива данни не са посочени нито по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, нито във въззивното производство. Липсват данни касаторът да се е възползвал от възможността по чл. 189 ал.5 от ЗДвП, респ по чл. 189 ал 6 от ЗДвП, поради което именно той като собственик на МПС следва да понесе отговорността за извършеното нарушение. Поради това съдът приема, че електронният фиш е

издаден при спазване на разпоредбите на чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Негов Адресат е А. Е. И., в качеството му на собственик на превозното средство с видимия върху снимковия материал регистрационен номер, поради което неоснователни са възраженията на касатора, че същият не се е намирал на въпросното място в деня на извършване на нарушението. Неоснователни са и твърденията за повреда при АТСС, аргументирани с доводите, че автомобилът, с който е извършено нарушението, не се е намирал в този ден и час на описаното място на нарушението. Видно от събраните във въззивното производство доказателства, автомобилът е заснет с преносима АТСС в стационарно положение на камерата, която е била технически годна към датата на извършване на нарушението – 01.04.2024 г. По делото е приложена снимка, представляваща годно доказателствено средство, съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП, върху която са посочени датата и часът на нарушението и ясно се вижда регистрационният номер на автомобила, чиято скорост е регистрирана от техническото средство. В тази връзка, оспорването на фактическите констатации от страна на касатора няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства.

Предвид изложеното, настоящият касационен състав приема, че по делото е установено по несъмнен начин, че на 1.04.2024 г. автомобилът, чийто собственик е А. И., се е движел със скорост от 94 км/ч. Видно от снимковия материал – веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес по арг. от чл. 189, ал. 15 ЗДвП, ясно и точно е описано мястото на нарушението, географските координати посредством GPS. При издаване на електронния фиш за установено нарушение за превишена скорост от измерената от АТСС скорост е приспадната максимално допустимата грешка за съответния тип АТСС, посочена в Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Това е така, тъй като в снимката, приложена към електронния фиш, е обозначено, че измерената скорост е 97 км/ч, а в електронния фиш като установена скорост е посочено 94 км/ч. Т.е., при издаване на електронния фиш е налице приспадане на отчетен толеранс на АТСС от минус 3 км/ч в съответствие с разпоредбата на чл. 16, ал. 5 от Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. По делото е наличен и протокол за използване на АТСС, в който са посочени участъкът от пътя, действащото ограничение на скоростта, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговият вид и данни за извършена метрологична проверка, съобразно изискванията на чл. 189, ал. 8 ЗДвП. Протоколът за използване на АТСС е надлежно попълнен съгласно приложение към чл. 10, ал. 1 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 г. Спазени са изискванията за използването на мобилната система за видеоконтрол, тъй като същата е преминала периодична проверка и се е намирала в техническа изправност към датата на извършване на нарушението.

Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП /относимата редакция/ водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване над 40 km/h - с глоба 600 лв.;. Съгласно ал. 4 от същата норма, за повторно нарушение по ал. 1, т. 1 – 5 наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер. По смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП "повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 - в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение. Споделят се мотивите на СРС за наличие на повторност. /чл. 221 ал.2 АПК/

С оглед горното, процедурата за издаване на процесния електронен фиш за налагане на глоба за установеното с автоматизирано техническо средство нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е проведена при наличието на предпоставките за приложението ѝ по чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП вр. § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП и вр. с Наредба № 8121з-532/2015 г. Електронният фиш съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и нарушението, извършено при условията на повторност, е доказано по безспорен и несъмнен начин.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 66,47 евро / равностойност на 130 лв/ лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 2525/07.07.2025 г. по н.а.х.д. № 5146/2025 г. по описа на СРС, НО, 129 състав.

ОСЪЖДА А. Е. И. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.